

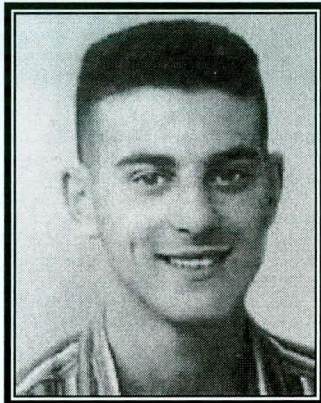

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי ניר אלחרר ז"ל

בן מרים ומיכאל

נולד בשדות מיכה

בתאריך י' בתמוז תשל"ח, 14/7/1978

התגורר בשדות מיכה

התגייס בנובמבר 1996

שרת בחיל התותחנים

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך י"ט באדר ב' תשנ"ז, 28/3/1997

נקבר בבית העלמין בבית שמש

חלקה צבאית: 1 שורה: 1 קבר: 20

הותיר אחריו הורים, שני אחים ושלוש אחיות

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן מרים ומיכאל. נולד במושב שדות מיכה שבעמק האלה, ראה אור עולם ונשם את אוויר הרי ירושלים והשדות בעמקים, ביום י' בתמוז תשל"ח (14.7.1978). בן שני במשפחה בת שישה ילדים. חייו של ניר סבבו במעגל קסום ואוהב, במושב חקלאי, שהוא עולם ומלואו, מחזור חיים שהוא חלק מן הטבע. גם שמו, ניר, לקוח מעולם הטבע ועבודת האדמה, ומשמעו, שדה חרוש שאינו זרוע או נטוע. הבית - גג רעפים אדומים, בחצר - דשא, גינה קטנה, עץ הנותן צלו על פני השטח. עוד בילדותו המוקדמת אהב ניר להשתובב, להשתולל ולעשות דברים בלתי שגרתיים. ניר למד בבית-הספר היסודי "חינוך עצמאי" ובבית-הספר התיכון "פירסט" בבית שמש. ניר בלט בכל מקום ובכל מסגרת - בלימודים, בעבודה ובצבא. היה ילד חברותי ומעורב, ילד חרוץ, שאהב את הקן המשפחתי ובילה שעות רבות עם חבריו, שם היה הרוח החיה והמובילה בכל הפעילויות. קשר אהבה עז ויפה רקם עם קרן, שהיתה לחברתו.

ניר היה עלם יפה תואר, בעל חיוך מלהיב וגומות חן כובשות. הוא ניכר בפשטות, בענווה, בכיבוד הזולת ובטוב הלב שכה אפיינו אותו, תכונות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שעל פי דרכו, ניסה להצניע. אהב לעזור לכולם ועשה זאת באהבה ובמסירות רבה. בבית, עזר לאמו בעבודות הבית, במושב, עזר בשטיפת בית הכנסת מדי שבוע, וכשהיו אירועים בבית הכנסת עזר בארגונם.

אביו כתב עליו: "נגדע העץ באבו, מלא פירות טובים, אהבת רעים, חסד, יושר ונאמנות. לא ידע רע, מעשיו דיברו לפניו, כיבד זקן ונער, קיים 'ואהבת לרעך כמוך' בלב ובנפש, בדמים ובממון בלי הבדל. לא ידע כעס ורוע, היה חרוץ מאוד."

ניר התגייס לצה"ל בשלהי נובמבר 1996. הוא החל את שירותו הצבאי במשמר הגבול, אך עקב בעיות רפואיות עבר לחיל התותחנים. ניר שירת בבסיס בשבטה, שם המשיך את שירותו הצבאי כאפסנאי. בצבא היה אחראי ומסור, והיווה דוגמה אישית. הוא בלט בקרב החיילים בחיוכו החם וגם שם אהב לעזור לסובבים אותו בכל עת. מפקד היחידה שבה שירת כתב עליו: "ניר הגיע ליחידה במטרה לעשות את הטוב ביותר. היה חייל ממושמע, עוזר לחבריו, אחראי, שקט ודואג למשפחתו ככל יכולתו."

ביום י"ט באדר ב' תשנ"ז (28.3.1997) נפל ניר בעת מילוי תפקידו, בתאונת דרכים שאירעה בתחום המושב. במותו - כמו בחייו - ניחן בשלמות, ביום שישי נולד וביום שישי מסר נשמתו לבורא עולם. ניר הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בבית שמש. בן תשע עשרה היה במותו. עם לכתו הותיר אחריו הורים, שני אחים - איציק ודוד, שלוש אחיות - זוהר, אתי ומוריה, וחברה - קרן. כניר השדה היה בחייו וכפרח משגשג נקטף בטרם עת.

לאחר מותו, כתבו עליו אחיו "איך אפשרי - ניר יקירנו - לשכוח אותך או לנסות להשכיח, כאשר בכל צעד אשר אנחנו עושים מופיעה השאלה מה ניר היה עושה, איך היה נוהג ניר ... ומדברים אנחנו בשמך כאילו היית מבקש מאתנו: המשיכו בבניין, המשיכו בהקרבה והמשיכו בעזרה לזולת, ובזכות זאת ארגיש אני במנוחה איפה שאני. והמשיכו אתם בחיים כפי שהייתי אני רוצה לראותכם לו הייתי ביניכם היום. עמדו נא דום וראש הרכינו, היו נא רגעי דומייה, אח יקר הקרבנו, ניר איננו, תמול היה."

לזכר

נ"ר

28/3/97

-. "צדיקים במיתתם קרויים חיים".
"מזמור לדוד ה' מי יגור באהלך
מי ישכון בהר קדשך, הולך תמים ופועל
צדק ודובר אמת בלבבו, לא רגל על
לשונו, לא עשה לרעהו רעה, וחרפה לא נשא
על קרובו, ניבזה בענון נימאס ואת יראי ה'
יכבד נישבע להרע ולא ימיר, כספו לא נתן
בנשך ושוחד על נקי לא לקח
עושה אלה לא ימות לעולם" (תהילים ט"ו)

יש כוכבים
שאורם מגיע ארצה.
רק שהם אבדו ואינם.
יש אנשים
שאור זכרם מאיר.
כאשר הם עצמם אינם בתוכנו.

"תקוותך ותם דרכיך"

(איוב ד' י')

ינקות

אם מישהו אוהב פרח
 אחד ויחיד
 שאיו שני לו
 בכל מיליוני הכוכבים-
 הריהו מאושר
 גוף בהיבטו בכוכבים.
 כי יכול הוא לומר בלבו
 אי שם נמצא הפרח שלי.

- מתוך הנסיך הקטן-

נ"ר גתחכוסת אהסוהאש
 17/3/1982

כך הוא היה

אם המסגרת חייו הקצרים ניסה להצניע
את אופיו האמיתי, שסמלו היה- פשטות, ענוה, וטוב לב,
הרי שעל דרך חייו, האמיתית של ניר, אפשר היה ללמוד לאחר מותו.

נולד במושב שדות-מיכה, מושב חקלאי בעמק האלה,
ראה אור עולם ונשם אוויר הרי ירושלים ושדות בעמקים.
י' בתמוז התשל"ח 14.7.1978 נולד ניר
בן שני במשפחה,
שמחה בבית.

חייו סבבו במעגל קסום ואוהב מושב שהוא עולם ומלואו.
מחזור חיים שיש בו מהטבע.
ניר פירשו שדה חרוש אך לא זרוע, נטוע.

הבית- גג רעפים אדום
בחצר- דשא, גינה קטנה, עץ הנותן את צלו על פני השטח.
כאן נארג חלום.
הקן המשפחתי.
עוד בהיותו בגיל הרך אהב להשתולל, לשרוק, ולעשות דברים שיוצאים
מגדר הרגיל, אהב את השכונה, תמיד היה הבולט מכולם, אם זה מבחינת
אופיו ואם מבחינת מעשיו ושמו הלך לפניו,
בלימודים, בעבודה, בצבא, במסגרת החברים והמשפחה בלשו
בו תכונות של כיבוד הזולת, מסירות ואהבה, אותן הקדיש
להוריו לחבריו, ולמדינה, במדי הצבא היה אוהב לטייל בכומתה שחורה
בכותפת, תג יחידת התותחנים נשא עם המון גאווה לפעמים רצה
קצת לגוון, את כומתת אחיו החומה החליף ותג יחידת גולני נשא במקום
תג יחידתו כדי להיות חייל ולהרגיש את הגאווה שבדבר.

מיד עם השמע דבר האסון החלו מתקבצים מכל קצוות הארץ
מכריו, ומקרביו לאלפיהם.
ורק מי שראה את מגוון האנשים שהשתרכו אחר ארונו כשהם
ממדרים בבכי וממאנים להינחם, רק מי שראה את ריבוי האנשים
שהציפו את הבית בימי השבעה ולאחריהם, יוכל לדמיין כמה
קשה מנשוא היא האבדה!

במותו- כמו בחייו- ניחן בשלמות, הוא סיים את חייו במהירות
י"ח שנים וכך גם נטש אותנו. יום שישי נולד ויום שישי
מסר את נשמתו לבורא עולם החזרה.

בעשרים ותשעה במדך 1997 השנה
כבר אחת עשרה וחצי יום נאה השמש זורחת בשמים כחולים
ציפורים מציצות וקולות הטרקטורים ומכסחות הדשא נשמעים באוויר.
ניר מסייע בעבודות הבית, מכין עוגות, קוצר דשא, שוטף את הבית
כמו בכל יום שישי,
חברתו קרן עשתה שבת יחד עם המשפחה וניר דואג שאף
אחד לא יזיז אצבע אפילו בשביל לעזור בדבר מה, פשוט "הכל עליו".
בשעה שתיים עשרה וחצי הכל היה מוכן לשבת
שולחן ערוך, נרות מוכנים להדלקה והבית נקי ומצוחצח.
אימא עדיין ממשיכה בהכנות האחרונות, בישול, טיגון ואפיה.
השעה 12:45 מגיע חבר גם רכב באגי (רכב מאולתר) וצופר
לניר שיעשה איתו סיבוב.
ניר יוצא במהירות אומר שלום לחברה מוצא בפעם האחרונה
שהכל כשורה ועולה לרכב המוות.
מיד לאחר זמן קצר ביותר נשמע "בום"
אבא, אשר הבחין בנסיעה המהירה התפלל שאכן לא קרה כלום.
אך עד מהרה המחשבה הראשונה בצירוף עובדות הביאה למסקנה אחת.
הגענו אל המקום בו אראה התאונה.
מחזה ~~שלא נראה~~ ⁶³⁸ 2 נערים שרוצים על הכביש שותתים בדם.
האחד מעורפל הכרה וניר ללא סימן חיצוני שרוע במרחק מה מהרכב
שהפך לערמת ברזל.
אמבולנסים של מגן דויד אדום הגיעו למקום ופנו אותם לבית-חולים.
ניר פונה לבית החולים קפלן שברחובות והוכנס לחדר החייאה.
ומשם לחדר ניתוח וכעבור חצי שעה עד שעה קיבלנו את הבשורה המרה.
קשה לתאר את אותם הרגעים בהם מתבשרים בבשורות שה'
ירחם ולא יראה לאף משפחה בישראל דבר שכזה.
מספר רופאים וצוות החייאה יוצאים יחד, כשהמשפחה במתח מהנעשה
בחדר הניתוח.
ניגש הרופא המנתח ומגיש כיסאות ומבקש להירגע אך הבכי והמחשבה
מה קרה לניר אינן מביאות מרגוע כלל ~~ללא הפסקה~~.
ורק כשיצא מפיו "ניסינו לעשות כל מה שביכולתנו אנו מצטערים".
ותכף כל הסובבים והנוכחים באירוע עיבדו כל שפיות והחלו משתוללים
מבלי להבחין כלל.
תאונה מחרידה תאונה שלא הייתה צריכה להיות ויכלה להימנע
אל לצערנו אין אדם היודע את חשבונות הקב"ה וכך נכתב ונגזר שיהיה.
לכן אל לאדם להרהר ולערער בביטחונו בבורא עולם.
נסיעה מהירה, רגע ללא חושבים, שניות של פזיזות,
והופ אדם שהיה כבר איננו, עולם ומלואו נחרב בין רגע.
זהירות זו מילה יפה וגם חכמה.
וחכם עיניו בראשו ודי במחשבת תחילה והנה סוד חכמת
החיים ולא נותר אלא לומר:

**זהירות בחיים מצילה חיים
והחיים יפים שימרו אליהם
וטעו בזהירות.**

מס' דו"ח
בשרא

37

דו"ח על חולה/נפגע

29939

שנה חודש יום
880397
תאריך

58

תחנה בית שמש

מחנה

מס' קבלה/התחייבות 346

מקום הארוע	מבקש העזרה	פרטים אישיים של החולה/הנפגע
1 כבית	1 החולה	שם משפחה: <u>זארה</u> שם פרטי: <u>עיר</u>
2 ברשות הרבים	2 המשפחה	זכר ☒ נקבה ☐ גיל: <u>19</u>
3 בבנין ציבורי	3 הרופא	מספר זהות: <u>2</u>
4 במקום עבודה	4 המשטרה	כתובת החולה/הנפגע: <u>מ/ש לבית מ/ש 4</u>
5 בזמן ההעברה	5 עובר אורח	כתובת הארוע: <u>מ/ש לבית מ/ש</u>
6 אחר מ/ש <u>לבית מ/ש</u>	6 כיה"ח	מס' טלפון להתקשרות: <u>קליט</u>
18	9 אחר מ/ש <u>3</u>	קופת חולים בה החולה/הנפגע מבוטח: <u>קליט</u>
אופן ההעברה	הטיפול שניתן ע"י הצוות	סוג הקריאה למוקד
הזמנתי נט"ן	39 חמצן	קוד המקרה כפי שנרשם במוקד: <u>152</u>
החולה נשאר בבית	40 הנשמה במפוח	במילים: <u>ת"ס</u>
החולה הועבר לבית"ח	41 עיסוי והנשמה	קוד המקרה כפי שנמצא על ידי הנהג: <u>152</u>
באמבולנס רגיל	42 עירוי	במילים: <u>ת"ס</u>
ביט"ן	43 שאיכה/שחרור דרכי אור	בהכרה: <u>מ/ש לבית מ/ש</u>
הגשת עזרה ע"י רופא אחר	44 חבישה/עצירת שטף דם	נושם: ☒
שם הרופא: <u>ד"ר</u>	45 קיבוי	יש דופק: ☒
מס' רשיון: <u>23</u>	46 יציאת נפח	

* רשימת קודים - באה מעבר לדף.

51 החולה/הנפגע מסרב להתאמת החובה/הנפגע

52 נהג ד"ר חובש מלווה 53

54 מתנדב ד"ר תורן מוקד 55

55 סיוע מגורם אחר-פרט

הערות: החולה נשאר בבית, הרופא הוביל אותו לבית"ח, הועבר לבית"ח באמבולנס רגיל, הגשת עזרה ע"י רופא אחר, שם הרופא: ד"ר, מס' רשיון: 23

זמנים						
30.7	1307	1321			1349	1400
קבלת הקריאה במוקד	יציאה למקרה	הגיע למקום	העברה- יציא	הגיע ליעד	כני	חזר לתחנה

הקף בעיגול את ההשווה המתאימה.

לבן- לביה"ח המקבל, צהוב- למנהל התחנה, וירד- לאגף הרפואה.

בוקר בחייה.

כל בוקר
זריחת בראשית
כל ערב
שקיעה חרישית
כל יום פרח גדל.
כל לילה כוכב נופל.
ובין זריחה לשקיעה
חלומות ועשייה
לעייפה.

דרכך
כל יום
למצוות עד תום
נקצב ברגעים
כאילו חששת
לקץ הבקרים.

ח"י
היה
ו "ח"י
יצא

עברה שנה דוויה ומכאיבה, מלאת פצעים
שעדיין לא הגלידו מאד ששכלנו את בנינו באופן
טרגי בקיצור ימים ושנים.

נלקח מיתנו אהבת נפשנו- היקר באדם- אהוב לכל.
נגדע העץ באבנו, מלא פרות טובים, אהבת רעים, חסד
יושר ונאמנות.

לא ידע רע, מעשיו דברו לפניו, כיבד זקן ונער, קיים "ואהבת לרעך כמוך"
בלב ונפש - בדמים ובממון בלי הבדל.
לא ידע כעס ורוע, היה חרוץ מאוד, קיבל נשמתו מבורא עולם,
למלא תפקיד בח"י שנים, לאחר היה לוקח התפקיד שמונים שנה,
והוא מילאו בחריצות ובזריזות בח"י שנים.
שיהיה מליץ יושר עבור הוריו השבורים, עבור כל המשפחה ובעד
כל עם ישאל.

ת . נ . צ . ב . ה

אבא.

נ הי ובכי תמרורים
 י מים עוברים שנה חלפה
 ד וצים אנו ומייחלים לך
 א ותך בלב נזכור
 ל עד בלבנו יישאר האור
 ה דממה אומרת הכל לצערנו
 ד בים הם משפחות השכול
 ד יקנות נשארה ותישאר לעולמים.

אימא

קשה לכתוב, קשה להתרכז והרבה יותר, קשה לבטא במילים, הרגשת אם ששכלה את בנה.
 שנה חלפה מהיום האכזר בו אראה התאונה.
 שנה חלפה, שנה של יגון וכאב, שנה של געגועים, לב פצוע.
 שנה של לילות ללא שינה, קול בכי חרישי, עם התקווה הדמיונית שאולי הכל חלום שאולי בכל זאת לחבק אותך ללבי, דבר שלו שאפתי תמיד כל כך.
 נותרו לי ממך רק הזיכרונות היפים שלעולם לא יעזבו אותי.
 כולנו יחד כואבים את חסרונם כולנו זוכרים את הצחוק המלהיב שלך, את החיוך החינני עם גומות החן שכבש לבבות, בכל מקום אליו הגעת.
 אבל אני, ניר נשאיתי עם לב שבור ביותר, עם געגועים אליך, בכל מקום, בכל פינה רואה אני אותך.
 מחכה לצחוקך ולתגובותיך המיוחדות.
 חודשים חיכיתי לפתיחת דלת הכניסה, חיכיתי שתכנס עם חיוך על פניך, עם החיוך שהכניס עמו אור ושמש לבית.
 עד היום אני מחכה לך ואחכה לך תמיד!!!
 מנסה להיות גיבורה למענך, בני היקר, שהכי הכרתך היטב ויודעת אני שלא היית רוצה לראות אותי עצובה.
 אבל הלב אינו שומע לפקודות, הלב זועק אחריו וכואב את חסרונו.
 מתנחמת אני בזה שקדוש אתה בני, בעולם של אמת, בעולם שכולו טוב. עם כל הצדיקים והצדקניות.

נ"ל- כך קראתי לך תמיד וכך תישאר בלבי עד יום מותי.
 אהבת תמיד שקט, שלווה ועכשיו יש לך אותם.

תנוח בשלום על משכבך !!!
 באהבה רבה

אימא

איזה כאב איום שלא מין העולם הזה.
כאב כזה שמתפוצץ לו בחזה -
בכל הגוף. בכל נשמה.
כאב שלא ניברא כזה על פני האדמה.
געגועים ללא סיכוי.
רצון לחוש, לגעת.
איך מתמודדים עם העינוי.
כשרק המחשבה על כך משגעת.

ילד שלי- אתה איתי.
לנצח בי קיים.
ילד שלי- אתה איתי.
תמיד ולעולם.
אהבתי שהנושא שלה נילקח כל כך פתאום.
אהבתי אותך איתי בכל מקום.
על כל המדרכות בכל הכיוונים.
אותך אני רואה את אלה הפנים.
את בת הצחוק את החיוך התם.
את זה הילד ששלי הוא לעולם.

מתוך הספר "רק האדמה אותך
נושמת"
מאת בת-עמי חדולף.

29.8.82

יום חולף
ועוד אחד.
ומאום לא משתנה
הכאב - כל כך הוא חד.
כה חודר ומענה.
מועקה כל כך גדולה
התיישרה לה בחזה.

הוי אלי -
למה עשית לנו מין דבר כזה.
לאן אברח?
לשום מקום.
וגם הזמו-אמן בו מדפא לזה הכאב.
הגעגועים גוברים מיום ליום.
ואין תשובה ללב אוהב.

דיברי תורה
לזכרו של
פרח שניקטף.

לפי דיני ישראל קיימים המושגים שבעה. שלושים שנה, לפי
הדין לאחר תום שנה יש להשכיח את הנפטר מהלב וכביכול
להמשיך סדר יום רגיל אך הדין- הוא הדיו.

קל ללמדו, אבל קשה מאוד לקיימו, והייתי אומר כמעט בלתי
אפשרי.

איך אפשרי- ניר יקירנו- לשכוח אותך או לנסות להשכיח
כאשר בכל צעד אשר אנו עושים מיד מופיעה שאלה!
מה ניר היה אומר, איך היה נוהג ניר, ואז באין ברירה עומדים
מול התמונה הגדולה שבבית ומדברים אליה, ומצפים אולי
בכל זאת נקבל תשובה.

מה היה חטאנו הגדול שעל כך נענשנו כה מרה, ואולי אין כאן
חטא, אין כאן עונש אלה ההפך, טוב לך במקום שבו אתה נמצא
הנך משקיף מלמעלה וחושב: האם לא ברור לכם שלי טוב כאן,
אני נתתי את היקר ביותר שהאדם יכול לתת, את החיים.

ומדברים אנו בשמך כאילו היית מבקש מאתנו: המשיכו בבניין,
המשיכו בהקרבה והמשיכו בעזרה לזולת, ובזכות זאת ארגיש אני
במנוחה איפה שאני, והמשיכו אתם בחיים כפי שהייתי אני רוצה
לראותכם לו הייתי היום בנכם בחיים.

עמדו נא דום וראש הרכינו

היו נא רגעי דומיה

אח יקר הקרבנו

ניר איננו תמול היה.

כי זבח משפחה לנו
(שמואל א' כ', כ"ט)
דברים מן הבית והמשפחה.

בשום מקום בתורתנו הקדושה לא מצאנו שישראל חייב להקריב קורבן אדם.

לכתוב על אח בלשון עבר לא ניתן
לכתוב על חבר בלשון עבר לא שייך.
לכתוב על אח וחבר בלשון עבר ודאי אי אפשר.
לכתוב על ניר שהיה לי הרבה יותר מאשר אח וחבר כיצד ניתן.

איציק.

עכשיו הוא שוכב במעמקים
אימו מבכה.
דמעתה מתמזגת באבן
האב קורא קדיש.
והוא לא נשבר " חזק כאבן"
ועכשיו את גוף בנם
חובקים חול ואבן.

אבן, חול, עפר
" מהעפר באת ואל העפר תשוב"
הלכת.....
שקעת בעולם אחר
ואין לנו אותך יותר

לניר אחי היקר.

אין לי מילים לתאר את געגועי אליך
ותמיד עולות המחשבות ואני נזכרת בפניך
עוד שנה חלפה לה כזרם המים
ותמיד עולות פנינו לשמיים
ומבקשות רחמים מהא-ל שבמרומים
וכך מיום ליום גוברים הגעגועים
ואנחנו חסרי אונים
אך ניר בקשה קטנה לי אליך
תבא לי בחלום ושוב אראה פניך .

באהבה

אחותך זוהר.

לניר אחי היקר

ניר יום שישי נסעת עם אבי ולא חזרת
ובתוך שניות נעלמת.
ניר אני לא מסוגלת להתגבר על הכאב הזה
איך אפשר להתמודד עם דבר כזה?
ניר לפני כמה זמן בכית בשבילי
ועכשיו ניר אני בוכה עליך
את יום שישי אני לא אשכח לעולם
איך בכיתי עם כולם
כשראיתי שאתה פצוע
נזכרתי בדיוק באותו פיגוע
כאשר ירדתי מן האוטובוס מן הטיול, טיול הדמים
חיבתך אותי חזק וכולם היו המומים.
ניר אני רוצה לבכות אך אינני מסוגלת
מפני שעכשיו אני בכלל לא מעכלת
כך יום חמישי (לפני התאונה) היינו יחד
ופתאום גבר עלי הפחד
אחרי שנשמתיך עלתה לשמים
גבר עלי הכאב כפליים.
איזה חיוך היה לך?
את זאת ראה כל מי שהיה לידך
כאשר במקום התאונה אני עוברת
פתאום עולות המחשבות ובך אני נזכרת
ניר וכמו שאומרים:
" אלוהים נותן וגם לוקח "

ושתדע שאותך בחיים לא נשכח

מאחותך זוהר .א.

ניר אלחר ז"ל מחובק עם אחותו זוהר ביום שחזרו מהטיול בנהריים
צילם מרדכי גולן רומי

אחים לא בוחרים
עם אח נולדים
אתה גדל בצלמו מינקות
וחוסה בצלו לעולמים
כאשר רע לאחיו,
אתה הבוכה.
כשצמרמורת וכאב אוחזים בגופו
אתה הנועק.
כי בצלו חסית
חיית.
וכאשר הוא מת
אתה מת איתו
איציק

לניר אחי היקר

לניר אחי היקר- אתה איבדת את נפשך ביום שישי בשעה
 16:30 בביה"ח קפלן ניר: אני אוהב אותך מאוד מאוד
 שהיית אומר לי משהו הייתי עושה בשמחה
 כשהיית צריך משהו נתתי לך
 וכעת אתה צריך עוד משהו וגם אני צריך אתה אותי ואני אותך.
 בקיצור הנשמה. אני את שלך ואתה את שלי.
 ניר! אתה היית הילד האהוב מכל אחי. ילד חולה ניקיון
 אהוב על כולם שהייתה איזה שמחה בבית- הכנסת
 אתה היית המנהל של כולם ועכשיו, ניר, המנהל מת
 מי ימזוג שתייה, מי ינקה את הבית ומי יעשה עוגיות.
 את העוגיות שלא הספקת לחלק, את העוגיות שכל המושב
 וכל מי שאהבת טעם מהן.
 ניר! אותי תמיד פינקת אם זה שרציתי לאכול, נתת לי
 אם רציתי כסף לאיזה טיול או לאיזה משהו דאגת שיהיה לי ועכשיו
 אתה כנראה צריך משהו ואני לא יודע, אבל בקרוב אני
 אדע, כיצד אדע? אז אם תבוא לי בחלום ותספר לי מה שכואב
 לך וחסר לך ומה שחסר לך אני אדאג להשלים.
 בכל אופן דע שאני אסתדר ניר ורק אם אהיה משהו דחוף אבקש
 מימך אבל בינתיים אין:
 כולם מרגישים בחסרונך
 שלום אחי, שלום חבר.

דודי

לניר שלום!!!

אני רוצה לספר לך על התאונה.
אני הרגשתי שביום שישי אני ומוריה נכנסנו למקלחת
ושאני יצאתי מהמקלחת אני שמעתי שאבא העיר את איציק
ואמר לו : איציק, קום מהר ובא תראה מה קרה לניר.
אז איציק יצא בלי לשטוף פנים ובלי כלום
אז פתאום אימא צעקה וקרה חברה שלך שמעה אותה
צועקת והיא קמה, ושאלה את זהר מה קרה.
זהר סיפרה לה מה קרה וזהר לקחה את קרן למקום
שבו קרתה התאונה.
אז אני באתי אחריה וראיתי אותך שוכב על הכביש
ולא זז, ודבורה השכנה לקחה את אימא לשם.
ואבא, אמר לאימא לכי ותתקשרי למגן דויד אדום שיגיע אמבולנס מהר
וכשאימא הלכה האמבולנס כבר הגיע.
זה מה שאני זוכרת כי לקחו אותי ואת מוריה ולא רצו שניראה מה עושים לך.
אני רוצה לראות אותך כי הרבה זמן שאתה כבר לא באת.
אני ומוריה אוהבות אותך הכי הרבה בעולם.
אתי+מוריה

ני יקר ואהב!!

הנה בני השדה ופירח מעגשך בקטפת בטרם
עלה. ניר ילד נעים הלכות ואהב על הבריות.
אני דוגמה אותך בפועל רק יושאת טעם
פשוט נפלא.

כשנאמר לי שני כבד הנהגים ואה העם
הוא מעולה. הנה מופתות ונפלאות
שהדמן פיה מהר חולף.

אבא מנאך ואמא מרים אותך נכך אהבים
שתמיד רק בטובתך חוצים. ולכן תמיד הם בוחצים
ואז כשהשבת בפתח והשמש נארה לשקוע הטלפון
אצלי בבית מצלצל ומעבר בקו נשמעה
הבשורה המרה והנה שאתה התקשתי בקרב
ולא רצית להאמין אה הנחתי פני ואז האוטו
נכנסה ואת השבת כמעט שזכזכה,
בגבשים מטיפת דהיה וכשאז מלפיה אחר
הגלתי, והבשורה אמיתית והלאבדה קימת
בבני מר פוצת צעקה והתמלי מרתי
מאוד קשה הפידה מימך על אה כמה נמה
להוריה ולמשפחתך

שיכון המיומים ישננה בין כל המזאנים
והם עליה שמרו חכמה משמר כי יאכן-
אניה ראוי מאוד למעמי לעדה.

ותבקש לעני סבבנות ורחמים
והיבה פיה להורים

באהבה וגאוןעים

יהודית יתח

הבית של דודה

מרי.

בלדה לחבר

הופעת לי כך בחלום
איך בלילה שוב חזרת פתאום
בכיתי כמו ילד קטן.
עם בוקר אפור הלכת מכאן
לשוב אל העולם לי נשבעת.
כמה רציתי להיות אתך
לו רק ידעת.

אמור לי מדוע, למה אלי
קטפת את הפרח פרח שלי
קודר היום והלילה עצוב
הפרח עוד לפרוח לא ישוב.

היית חבר לי ואח
את פנייך לעולם לא אשכח
אהבת לחיות
איך כל השמחה
הפכה לדמעות
אליי בחלומי שוב הגעת
כמה רציתי להיות אתך
לו רק ידעת

איציק

ימים חולפים שנה עברה חודשים כבר עברו
אך הזיכרונות בתוכנו נותרו
תפילותינו לשובך לא נענו
ועל כן מוכי גורל הננו
זכרך לא ימוש מלבינו לעד.
ולא נותרו אלא המחשבות בלבד.
מחשבות על עבר ורוד ועתיד אפור
בלעדייך בחיינו שולט רק השחור.
בקומנו בבוקר ובשוכבינו לישון
זכרך נמצא במקום הראשון.
ואל תמונתך נעיף עוד מבט
בכי חרישי יפרוץ לו אט אט.
יפרוץ לו הבכי ותיפול לה הדמעה.
מדוע כה אכזר הגורל הנורא?

איציק

אני הוכר כבכות כך תהיה חזק כמעכה
געגועי הם כמו דלתות שנפתחות בלילה
פזמון : לנצח אחי אזכור אותך תמיד
וניפגש בסוף אתה יודע ויש לי חברים
אבל גם הם כבים אל מול אורך המשגע
כשעצובים הולכים לים לכן הים מלוח
וזו עצוב שלהחזיר ציוד אפשר בלא
געגוע .

פזמון :

וכמו הגלים אנחנו מתנפצים אל המזח
אל החיים.

מוקדש לניר ז"ל.

שִׁיר כְּנִיר

ישבתי לכתוב על נִיר אַחֲרָר,
אך העט ממקצת לכתוב בלשון עבר,
רק ידיים רע דו ועיניים דמעו,
על עלומים שבעיבם ניגדעו.
זוכר את היום בו היונבשרנו בשימוחה,
בן שני נולד למישפחת אחרר הצעירה,
אמא מרים ואבא מיכאל,
שיוסיף, וישמור אותם האל,
להיות סנדקו של הרך הנולד כיבדוני,
ומה רבה שימחתי על שזיכוני,
והמוהל בקול מכריז ויקרא שמו בישראל "נִיר",
כך גדל הנער ושמו לפני **פולחן** בולח בכל העיר,
כי את "נִיר" תמיד אהבנו לאהוב,
אחים, דודים ומכרים לרוב,
גם האל אותו בירך בחריצות,
בחן ויופי ונועם הליכות,
בירך אותו באהבה ובכיבוד הורים,
או אלי, לג רק ברכת לו חיים,
כך ניזכור אותך "נִיר",

לנצח תישאר צעיר.

עמוס ג'נח

ניר אתחיל את מכתבי כהרגלי, אפילו שהשאלות לא יראו לקוראים,
כי אני חש ומרגיש אותך ואתה איתי כל הזמן,
מה נשמע? מה שלומך? אני מקווה שהכל טוב!

"ניר מכתב לא רציתי לכתוב לך, כי כאב נורא כזה אי אפשר לבטא בכתב,
ולא בשום דרך אחרת, אבל בשביל זיכרונות טובים, ומעלות טובות שהיו בך
אני כותב. ראשית אתה חסר נורא ואני מתגעגע, וכמוני כל המושב אומר ומרגיש כך.
אתה חסר אם זה הטוב לב שבך, שכבר איננו, והחיוך המזהיר שהיה לך
שנעלם, תמיד שהחברה ביחד שמך וזיכרוןך עולה שם, וכאילו אתה איתנו.
שם זה זיכרון טוב או געגוע שגובר, ואת הבילויים שהיו לנו יחד במוצ"ש
ובאשר ימות השבוע. תמיד ידעת להצחיק. וגם שהיית עצוב תמיד עשית שמח.
געגועים אליך, אפשר לכתוב אבל לא לזכות לראות אותך וזה מעיק יותר.

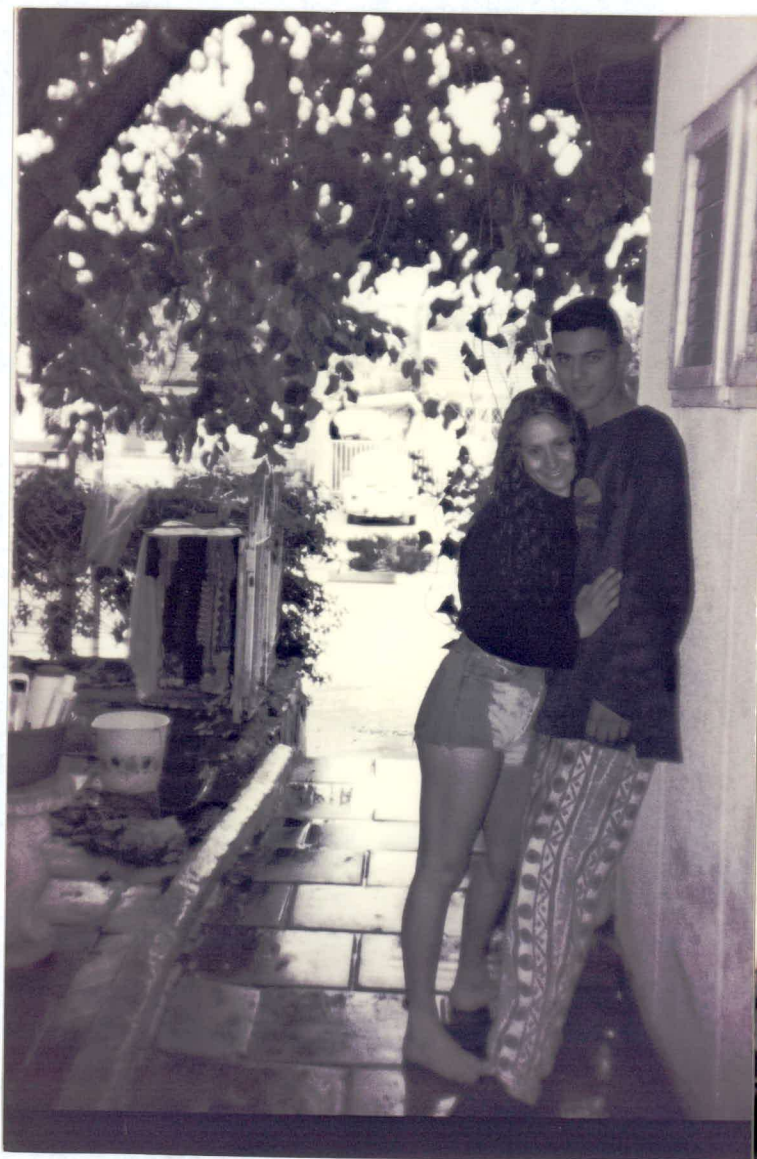
"ניר נאמר בשבעה שלך שלפני שלקחו את נשמתך, אם את רוצה
להיפרד מהעולם הזה? ורק אחרי שהסכמת נטלו את נשמתך,
אבל תמיד אני שואל את עצמי למה? למה הסכמת? הרי ידעת שתחסר
לכולם ושלא נתגבר כל זה לעולם. ואתה יודע שלי לפחות אתה חסר כמו ילד
שאיבד את אימו. ולא סתם כך, אני כותב "אימא" כי רק אתה יודע למה אני
מתכוון, שיש דברים שרק אימא יודעת ורק אימא עושה בשביל הילד שלה.
זה היה ממך אלי. דברים שאני לא אפרט. כי רק אימא כמוך היית צריך
לדעת. ואף על כל הכאב אני עונה לעצמי ואומר כי תמיד רצית להיפטר
מהעולם הזה כצדיק. תמיד אמרת אייל שנגדל ונתחתן נחזור בתשובה. הרבה אמונה
היית בך. תמיד התעניינת לדעת, תמיד שאלת כשהתקשית, ואמרת לי שיהיו לי ילדים
הם יגדלו רק על חינוך תורה ומצוות. אבל לא זכית לחלום כזה. אבל אני אגיד
לך משהו שבטוח ידעת "שמחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה". ולפי דין תורה
כאילו היו לך ילדים שגיזלת לדרך תורה ומצוות. ואז אולי באותו הרגע הרגשת
שהיית שלם עם בורך ולכן הסכמת לתת את נשמתך, ובזה אני מתנחם ואומר
תהיי נשמתו בגן עדן.

"ניר התחלתי עם געגועים של החברה והמשפחה. שזה געגוע שביעי, אצל כל יהודי
וכל אדם בעולם. אבל במקרה שלך זה משהו מיוחד. שהמבוגרים במושב
מתגעגעים אליך ומדברים המון עליך. וזה מדאה כמה היית חשוב
ועכשיו אתה חסר, ומרגישים את זה, אם זה בבית הכנסת האור שהיית
עושה שם, ואיך שהיית דואג לכולם, מחלק שתייה בשבתות חתן, ורץ בשביל
להקדים את האחרים. ואני בטוח שבית-הכנסת העיד למעלה לזכותך.

"ניר הרבה עליך אפשר לכתוב. אבל הדיו יכלה ומעשיך לא יכלו. לכן אני קוטע
את מכתבי בהרבה געגועים אליך. ומקווה שדברים אלו יכנסו אל לבם של
הקוראים. לא בחזרה בתשובה. אלא לראות את הצד הטוב של הבן-אדם
עד כמה הוא יכול.

איי.ז.א.

" בית אמת היא לנו, קשר לא ניפרד,
רק אשר אבד לי - קנייני לעד".

מים רבים לא יוכלו לכבות את
האהבה ונהרות לא ישטפוה.

ה'שנתי ונתי' ש'ש'י
כא מתיק מ'מ' ו'ש' א'ש'י

מ'מ' א'ת' כ' י'
א'ת' כ' מ'מ'מ'
א'ת' א'כ'ש' ש'ת' מ'מ'

ש'י' י'ש' מ'י' א'ת' ה'ת'מ'ש'

ש' ה'ש'ש' ה'ת'ש'ש'

מ' ח'ת'ת' א'ת'

ה'ת'ש'ת' נ'כ' א' מ'ת'מ'

א'ת'ת' ה'ת'ש'ש' א'ת'

א'ת' מ' ש'ת'ש'ש' ש'ש'

א'ת' מ'ת'ש'ש' ש'ש'ש' ש'ש'

ש'ש' ש'ש' ש'ש'

מ'ת'ש'ש' ש'ש'ש' ש'ש'

א'ת' ש'ש'ש' ש'ש'

א'ת'ש'ש' ש'ש'

ש'ש'

baressy sima

אויב אונז אהנסערל אהנסער, נישט שווערע לעבן תמיד.
 נאך אהן שווערע בעלני, וואסערני שנינו.
 עס אונז אהנסער זאג אונז נישט.
 עס אונז אהנסער אהן אהן שנינו.
 אויך אהנסער אהן אהן אהן.
 נישט קשה יא אהנסער אהן אהן.
 העכערע העכערע אהן

עס נישט אהנסער אהן אהן אהנסער אהן.
 אהן אהנסער אהנסער אהן אהן.
 אהן נישט, אהן אהנסער אהן אהן.
 אהן אהן אהן אהן אהן אהן.
 אהן אהן אהן אהן אהן אהן.
 אהן אהן אהן אהן אהן אהן.
 אהן אהן אהן אהן אהן אהן.
 אהן אהן אהן אהן אהן אהן.

אונזער אהן
 אהן
 אהן

baressy sima

ני

שום דופי איתך קרוב
 כנראה שפדף היה חלום
 ונתן וניא אנא
 שלב נתי אור כח
 נוס וניא אשלה
 את הכוונה שלי

הענינים והפחדים
 מתפשו סתם שחור
 בויקים רוצים
 מתנה עק הילת
 לה כואב פי שהלך
 איך לבכתי שחוק
 עין לה שלח
 אין פי אתר מתח
 סאו העלתי עלף היום
 עתה כל לה קרה

אוהבת אותך

ני

לארבע שנים בן ארבע ותיאור אורח.

בשמינה מנהלה ~~הנהלה~~ הסכנה.

בשמינה מנהלה הסכנה.

וכן שפצין ארבע וסוכר,

העצבים ארבע בן אורח.

ושם לבין ארבעה את הפעולה.

אנחנו וארבעה את כל הנכונות.

יום אחד ארבעה אורח,

וארבעה ארבעה ארבעה ארבעה

אורח ארבעה

בן ארבעה ארבעה ארבעה ארבעה

בן ארבעה ארבעה ארבעה ארבעה

הנה ארבעה ארבעה ארבעה ארבעה

בשנים ארבעה ארבעה ארבעה ארבעה

בשנים ארבעה ארבעה ארבעה ארבעה

הנה ארבעה

אורח ארבעה ארבעה ארבעה ארבעה

אורח ארבעה

baressy sima

אורח ארבעה ארבעה

קבץ

רצול של אדם - מה וכלל הוא עקמום
את מוצת התקווה ? מניפה כחול ?
את אשר נקטע כנח אין עמנו
לאדם הוא שמואל וכל נח עא חסד ?

העמל החוק, עקמומי כאן עיין
לשקול חוקים, מחסום אל הנו
התפסול המינים שהשטח העינים
אם עם התחלה יש תמוז את הסוף.

והסוף בקצב שחמנו למע
החיס למשנים, האל עכזי
וציפור שאיננה עתמוז את כנפיה
שעם עא תקום ופעום עא תחיס

התקווה לעמל, אוהד עם הנח
לעמל חוק משתל עס העל
העמל מכירות את אשר אין עשנים
העמל מתקום אל עוצמה - הכאב.

baressy sima

שם עמותק הוא מעק כחשום שחמל
ואנו העמלה עמל העיין
מקט העמל שחמנו נקחמל
זה עתה מתארת אצל האמון.

אשרתם ושרם פאזים פאזמני
 ווי פזיק הארן האקס
 זי פאם פקראים פ פזיו פאמל
 פאמל, פאמל פאמל פאמל

אזאזים שפאם און פאז
 שפאם פאז פאמל פאמל
 און פאז פאמל פאמל פאמל
 און פאז פאמל פאמל פאמל

זי פאם פאז פאמל פאמל
 פאז פאמל פאמל פאמל
 פאז פאמל פאמל פאמל
 פאז פאמל פאמל פאמל

זי פאם פאז פאמל פאמל
 פאז פאמל פאמל פאמל
 פאז פאמל פאמל פאמל

אזאזים שפאם און פאז

פאז פאמל פאמל פאמל

פאז

פאז פאמל פאמל פאמל

פאז פאמל פאמל פאמל

פאז

אני כותבת עק כצע
ויוצאת שאלו חילוק
שאלו עוב ישיעו אליך
למאמצים עמו כצעים

קשה עי מוטו
כי צמי שאלו שיערתי
ענותה פנימים טלטה
על אדם שמה אתי
טל כק קיום ומחש
ומחיד תמיד על כק ניכרתי
ניר אני לא ומחיינה שמה קנה
שכשניה אחר נניח ושלח
לפנימים שומעתי כעצמים קטנים
חייק, עצמית שקל תמוק
כמה נחם בעל תמיים
אתה אינק מה שפתי
אינש אתה עצמי
ומצב כעל עשיר
אני כעמתי חק

חלל ומחיינה
שאתה כעל אינק אינ
כעל ני

baressy sima

אינשתי אינחק

שאלו קינ

"על עזרי חבריך"
(שיר השירים א, ז,
מדבריהם של ידידים וחברים.

בס"ד

"נ-י-ך"

איך זה נעלמת
קמת והלכת
בלי לומר שלום
בלי לומר מילה
אותך אני אוהבת
רוצה להיות לידך
רוצה להיות בקרבתך
את החיוך והצחוקים לשמוע.
בכולנו גובר הגעגוע.
אך דבר אחד תמיד אזכור
את יופך הקורן ואת טוב לבך.
אלך נורא מתגעגעת
עליך תמיד חושבת
עניי דומעות מבכי.
יודעת אני שלמעלה כולנו נפגש.
יודעת אני שעלינו את שומר.
"ניר" אתה חרוט בלבי
ואותך תמיד אזכור .

שרית.

אהובי יצא ולא חזר - ואני תמהה,
מה אומר ומה אספר - לבי דומע,
יש אומרים לי שנסע - רחוק - אני רק שומע,
עד מתי אני לו אחכה - אני לא יודע.

אלוקים אלוקים, עד מתי אהיה לבדי,
אלוקים אלוקים אכאב בלבבי.

לו היתה לי רק טיפת מזל - הייתי שמח,
את צעדי האחרונים - הייתי שומע,
לו יכולתי את הזמן לעצור - הייתי שמח,
לו היה זה לי - רק חלום - הייתי שמח.

אלוקים אלוקים, עד מתי אהיה לבדי,
אלוקים אלוקים, עד מתי אכאב בלבבי.

לו הייתה להם טיפת מזל - הייתי שמח,
בגני - העדן אני שם - כמו עץ פורח,
מבקש - שם מאדון עולם - על אח וריע.
אם ינצור האל - יגונם - אהיה שמח.

אלוקים אלוקים, אנא - מחה - דמעתם,
אלוקים אלוקים, עשה - סוף - ליגונם.

נערי הלך ולא חזר - ולדי דומע,
בחלומי אני כל לילה - אותו שומע,
מתחנן הוא שם ומבקש - שאהייה שמח,
לקבל רצון ריבון עולם - בלב שמח.

אלוקים אלוקים, אנא מחה דמעתי,
אלוקים אלוקים, אנא שמור לי משפחתי.

שיעון כמן

שיר זה מוקדש
למשפחות השכול.

נִיר, אֲנִי בְּכָלֵל לֹא יוֹדַע אֵיךְ לִכְתּוֹב אֶת זֶה אֲנִי לֹא יוֹדַע אֵיךְ
לְהִתְחִיל אֶת זֶה.
נֹרָא קֶשֶׁה לִכְתּוֹב עַל חֵבֶר שֶׁהִיָּה חֶלֶק מֵהַחַיִּים הַחֵבֶר הַכִּי טוֹב
שֶׁהִיָּה לִי אֵי פֶעַם אֲנִי לֹא יוֹדַע אִם זֶה מִכְתָּב פְּרִידָה אֲךָ מִה שֶׁבִּטּוֹחַ
זֶה שֶׁנִּפְשִׁי אֲבוֹדָה.
רַק בְּיוֹם שִׁישִׁי, בְּיוֹם הַתְּאוֹנָה שׁוֹחַחְתִּי אֶתְךָ בִּטְלָפוֹן, אִמְרַת,
שְׁקִנִּית נִעְלִים, בְּגָדִים פְּשׁוּט "מִשְׁגָּעִים". לְבָלוֹת תִּכְנְנֶנּוּ אֲךָ הַגּוֹרֵל
קִבַּע שֶׁלִּבְסוֹף בִּיטְלָנוּ.
אֶת הַבִּילֻוּיִים וְהִצִּיאוֹת לֹא אֲשַׁכַּח לְעוֹלָם
"הַקּוֹלְסָאוֹם" הַמִּקּוֹם שֶׁלָּנוּ הַמִּקּוֹם הַמוֹשֵׁלֵם.
לִפְנֵי כָל יִצְיָאָה כּוֹלֵם אֲצִלְךָ בְּבֵית נִפְגָּשִׁים בַּחֲדָר לְמַעֲלָה מִעֲלִים הַצַּעֲוֹת
וּלְבִסּוֹף מַחֲלִיטִים, אֶת הַשְּׁכוּלִים וְהַחֲלָטָה בִּידֶיךָ הֵייתָ, וּמַעֲתָה וְאֵילֶךְ אֶתָּה
הוֹבַלְתָּ.
קֶשֶׁה לִי בְּכָלֵל לִכְתּוֹב אֶת זֶה כִּמְלִלוֹת פְּרִידָה מִיִּמְךָ אֲבָל בַּחַיִּים
אֲנִי לֹא יַעֲזוֹב אוֹתְךָ. כִּי אֶתָּה בְּאַמַּת חֵבֶר אֲמִיתִי חֵבֶר שֶׁלֹּא מוֹצֵאִים
כָּל יוֹם חֵבֶר שִׁיּוֹדַע גַּם בְּשַׁעַת מִשְׁבֵּר לּוֹמֵר שְׁלוֹם.
כָּל מִה שֶׁקָּרָה נּוֹדַע לִי בִּהְיוֹתִי בְּבִסִּים כֵּךְ שְׁלוֹמֵךְ שְׁלוֹם לֹא הִסְפַּקְתִּי.
לְהִפְרֹד זֶה מִלָּה נֹרָא קֶשֶׁה אֲבָל בְּכָל זֶה הַגַּעַתִּי בְּמוֹצָ"שׁ וְלִיד
אֲדָמָה שֶׁזֶּה עֲתָה כִּיסְתָּה אֶת רֹאשְׁךָ שֶׁם נִיצַבְתִּי וְדַמְעוֹת וְכָאֵב
בְּלִבִּי אֲזַרְתִּי לוֹ רַק יְכוּלֹתִי לְחַבֵּק וּלְוֹמֵר שְׁלוֹם חֵבֶר שְׁלוֹם אַח יָקָר.
יֵנִיב הַלְלִי.

הגעגועים אליך

חלפו להם שמונה חודשים מאז עזבת
חלפו שמונה חודשים בהם לא ראיתך
הימים חולפים והגעגועים אליך ניר הולכים וגוברים
קשה לי המחשבה כי לא אראה אותך יותר
קשה לי המחשבה כי לא אשמע קולך
אור פניך כבה בעודך פורח
חיוך עדיין מהדהד בזכרוני
ואיני יודעת מה יהיה איתי
הותרת אותנו פה לבד
מחכים ומצפים לחבוק אותך
אך אתה לא מגיע
אתה איתנו לא יכול לדמוע

מתגעגעת אליך מאוד

מיה

אינך איתנו עוד

ביום שישי זה קרה נפגעת קשה בתאונה
את הידיעה המרה התבשרתי ולרגע לא חשבתי
לאבד אותך ניר - כמו לאבד עולם
לאבד אותך זה לפתע לא להרגיש קיים
בשיא פריחתך נהרגת
ואותי עצובה בחיים הותרת
תמיד ידעת לחייך
תמיד ידעת להמשיך קדימה
אך אתה עכשיו עזבת
וקשה להמשיך בלעדיך
יותר מכל קשה המחשבה כי לא אראך
כי יותר לא אשמע צחוקך
הגעגועים אליך ניר מיום ליום הופכים חזקים
אך אתה קרוב לאלוהים
ועליך שומרים המלאכים .

בלעדייך ניר

בלעדייך ניר החיים הפכו לדבר מוזר

בלעדייך ניר הכל הפך קר

בלעדייך ניר השמש כבר לא זורחת כמו פעם

בלעדייך ניר הכל הפך שומם ולא מדבר

בלעדייך היום והליל הפכו אצלי להיות שווים

בלעדייך החיים כבר לא מחייכים

אוהבת אותך תמיד

מיה

ביום שישי האחרון הייתי עצוב.
 היה יום יפה, והייתי עצוב.
 השמש זרחה, והייתי עצוב.
 הציפורים צייצו, והייתי עצוב.

כי את היום היפה,
 את השמש המחיכת
 ואת הציפורים המציצות,
 ניר כבר לא יראה.
 ניר כבר לא ישמע.

כי בלעדייך ניר - היום הפך לליל,
 השמש הפכה לצורבת,
 והציפורים - ציוצם הפך לצורם.

תומר 133

30/3/97

חברי הטוב ניר - איננו

=====

רעם הכאב עדיין לא נדם, עת התבשרתי על מותך ניר.
רוצה אני לכתוב לחייל שזה עתה התגייס, רוצה אני לכתוב לחבר הנמצא
הרחק אי שם, אך קשה קשה המחשבה שאין לאן לשלוח ולדעת כי לעולם
לא תקרא את אשר אכתוב, אך תמיד בלב פנימה מצויה התקווה שאולי...
הייתי בת 14 כשהכרתי אותך הפכנו לידידים טובים אך לעולם לא חשבתי
שהכל ייקטע מהר כל - כך.
אני כותבת שורות אלו אך לכתוב עליך ניר בלשון עבר זה דבר שקשה לי
לעכל, קשה והגרון נחנק מדמעות.
עברו מספר חודשים מאז עזבת אותנו ניר, אך נדמה כאילו חלפו שנים.
הלב זועק אליך אך לא נענה והמוח מתקשה לעכל.
עניי מסרבות להאמין כי לא אראה אותך יותר, וככל שעוברים הימים רק
גוברים הגעגועים והכמיהה לרגע שתשוב עם החיוך הנצחי על פנייך
שבזכותו כולם הכירו אותך ותמיד ידעו לזהות אותך.
ניר, אתה לא בא והרגע הזה אינו מגיע ומה שנוותר ממך אלו הם
הזכרונות, אותם ^{יכולים} שייחרטו בליבי כמו סרט קצר בו הספקתי ולבלות
במחיצתך.
קשה יותר מכל המחשבה שאתה שכל- כך היית במרכז, כבר איננו.
אתה בכל מקום איתי ניר, מביט ומחייך מבעד לתמונה כאילו מנסה
להשתתף בכל המתרחש. במוחי עדיין מהדהד קולך ובזכרוני
מרחף לו החיוך המיוחד שלך, חיוך של ילד מתוק אשר עניו הביעו רק
אור ואהבה. תמיד אביט בתמונתך ואשאל מדוע ? ?
לכך אין לי תשובה וזאת לעולם לא אדע.
אך הכל נגמר, אתה לא תשוב עוד לעולם. חיי כולנו יימשכו אך בלעדייך,
אך לעולם לא ישובו להיות כמו בעבר.
חברי הטוב, ניר -
נקטפת בעודך פורח
לעד אזכור אותך בליבי והאל הוא יהיה עדי.

אוהבת אותך תמיד
מיה.

אדם יקר יצא ולא חזר
אדם שהיה כל כך יקר
כיצד קרה הדבר הנורא
כשרוחו כבתה
עשרות אלפים הוכו בתדהמה
שהבשורה המרה התבשרה.
אדם רגיש, מתחשב וחביב
את לב כולנו הוא הדליק.
נשאלות השאלות ללא מענה
אך עדיין אין קול ואין עונה.
איך קרה? מה הרגיש? והאם ידע?
את זה אף פעם לא נדע.
את כולם היה אוהב
ובודאי שתמיד ננצור אותך בלב

משפחת שטרית

"ובעיתים ההם רבים יעמדו".

(דניאל י"א י"ד)

קטעי עיתונות על המאורע

הנאתי איתך אהבתי -

נפלא יותר מתמיד קשה אהבתי
קשה אהבתי שצביו שנה בה הינן
צביבים אצל אחיך.

הינן צביבים איתך אשיר
אומר אק עד כמה אהבתי אהבים
אהבתי ומצוינות שנה ונחלת
בחיבתך עד כמה מאכלת.

אז שנה ישבתי אק אהבתי
שנה ישבתי אכלת על קרובי הנני.

עדן אבי איתי מאמין
עדן עדן מאמין דמעות שיוותך תמיד מתפלל
נני נשמתך -

הנתי הנני אחיך אהבתי
אכלת ונפית אהבתי ואומר עד כמה אהבתי
אהבתי
נני אהבתי - אהבתי היקר

נח אהבתי בשלום - אהבתי תמיד
נח אהבתי בשלום - אהבתי תמיד

ת.י.3.ב.ה.

נפילת

"כמעט"

זוהר אלוור, בת 14, ניצלה מהפיגוע

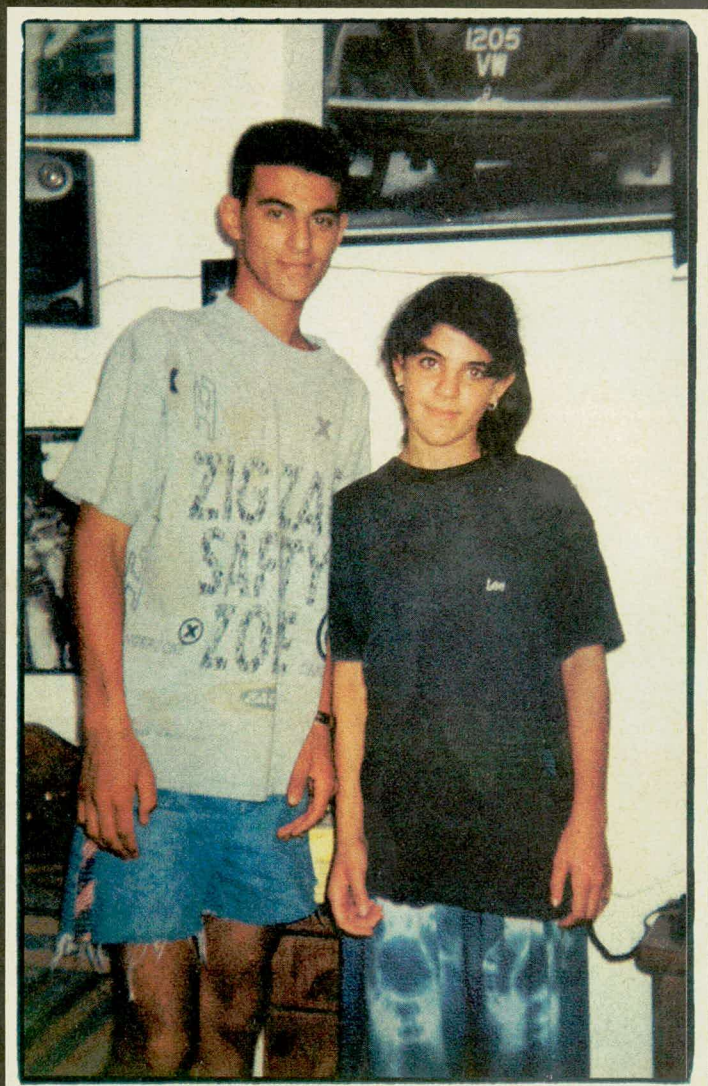
בנהריים לפני כחודש כיוון שהתעלפה לפני

הכניסה לידון. אחיה ניר, בן 18, נהרג לפני

כשבועיים בתאונת דרכים. "לא האמנתי

בהתחלה שניר מת", אומרת זוהר, "ורק

כששמעתי את אמא צועקת ובוכה, הבנתי"

"היינו ביחסים הכי טובים שאפשר". זוהר עם ניר

מאת דורון חלוץ

דומה שהגורל מתעתע במשפחת אלוור. לפני כחודש היתה זוהר אלוור, בת 14 מבית ספר פירסט שבבית שמש, קרובה מאוד למוות אך ניצלה ברגע האחרון. כיתתה היתה אחת מאלה שיצאו לטיול השנתי שהסתיים באסון מחריד באי השלום בנהריים.

"לפני שנכנסים לנהריים יש חניון כזה", היא משחזרת בקול סדוק את קורות היום ההוא, שבו נורו למוות על ידי חייל ירדני שבע מחברותיה. "רבתי שם עם חברה שלי, קרן כהן ז"ל, שנהרגה מהיריות, והתעלפתי בגלל זה. לכן נשארתי בחניון עם שתי מדריכות ולא נכנסתי עם שאר הבנות לאי השלום, למרות שבכיתי שאני רוצה להיות עם כולם.

"הבנות והמדריך עברו את הגבול, ואחרי חצי ק"מ נעצרו ליד מגדל ירדני. ואז שמעתי צרור יריות ואחרי זה מלא צעקות. הבנות התחילו להתגלגל במדרון, המדריך נפצע ברגל וברח. המדריכות שנשארו איתי נתנו לי מלא בקבוקי מים והסבירו לי שירו בבנות."

● ● ●

השנה האחרונה לא האירה פנים למשפחת אלוור, שמנתה עד לפני כשבועיים שמונה נפשות: אבא, אמא ושישה ילדים. במהלך השנה הזאת, שבה ניצלה זוהר ממוות בדרך נס, לקה האב מיכאל בגידול ממאיר באשך, שעליו הצליחו הרופאים להתגבר, ובנו ניר, בן 18, לקה בדלקת קרום המוח, ובמזל הצליח להחלים ממנה. וכשכבר נדמה היה למשפחת אלוור שומרת המצוות שאלוהים גמר לנסות אותה, נהרג ניר בתאונת דרכים מטרים ספורים מהבית.

זוהר יושבת על הדשא בחצר הווילה של המשפחה. שמש חמה של תחילת האביב קופחת על הגב. בסוכה ארעית שהוקמה בחצר הבית יושבים ההורים והאחים האבלים שבעה, ואיתם חברים וקרובי משפחה שבאו לנחם.

מודעות אבל על מותו של ניר ז"ל מודבקות על כל עמוד פנוי במושב, משער הכניסה ועד בית המשפחה. זוהר, שבימים רגילים אוהבת לישון ולראות טלוויזיה, תולשת עלי דשא זקורים וטריים וממוללת אותם באצבעותיה. היא מדברת לאט ובשקט, לפעמים עוצרת בדיבורה ובוכה, לא יכולה להמשיך. "היינו ביחסים הכי טובים שאפשר", היא מספרת על

אחיה, "ניר היה האח שהכי אהבתי". ביום שישי לפני כשבועיים היו ניר וחברתו קרן, בת 17 וחצי, תושבת לוד, בבית שבמושב. באחת בצהריים הגיע למקום אבי, חבר של ניר. "בדיוק הגעתי הביתה חזרה מבית ספר", מספרת זוהר. "אבי בא עם הבאג שלי, אוטו מאולתר כזה. את הדלק הוא איחסן בבקבוק קולה. הוא אמר לניר לעלות על הבאג. אבא שלי לא רצה שניר יעלה ואמא שלי ביקשה שיחזיק חזק. הם עשו סיבוב במושב", היא משרטטת באצבעה את המסלול שעברו, "עד שהגיעו למשטח הכורכר שנמצא ממש מאחורי הבית. בינתיים באה מהצד השני מכונית ג'א.ס.סי שהסיעה ילדים. הג'א.ס.סי נכנסה בחוזקה בבאג. הבאג נהרסה.

"אבא שלי ישב על הנדנדה בחצר, כששמע פתאום הפיצוץ. הטלפון צילצל ושכנה שלנו, מרגלית, אמרה לי לקרוא לאבא. אבא הבין ואמר: 'מלאך המוות לקח אותו'. מרגלית, שבינתיים הזעיקה אמבולנס, אמרה לו 'תבוא, הבן שלך פצוע פה'.

"כיוון שאחי הבכור, איציק בן 22, היה חובש קרבי בגולני, אבא שלי מיד העיר אותו מהשינה. כשהגענו למקום התאונה, אבא התחיל לצעוק וניסיתי להרגיע אותו. ניר עוד נשם, אבל אבי לא. הוא איבד את ההכרה. לכן אחי איציק עשה הנשמה לאבי. אתמול אבי יצא מטיפול נמרץ, הוא בחיים. נמעכה לו הלסת.

"כשניר שכב שם על הכביש, כל העין שלו היתה כחולה. ניגשתי אליו ושאלתי: 'ניר, אתה בסדר?' והוא ענה: 'אל תדאגי, יהיה בסדר'. האמבולנס הגיע רק אחרי איזה 25 דקות. הם העלו את אחי לאמבולנס. באמצע הנסיעה ניר התחיל להקיא דם, אז עשו לו הנשמה. לקחו אותו לבית החולים קפלן ברחובות, שם הכניסו אותו מיד לחדר ניתוח. אמרו לנו שהוא הגיע לבית החולים במצב אנוש.

"אמא שלי נסעה לבית החולים, שם סיפרו לה שניר בחדר ניתוח. אבא פחד לנסוע לבית החולים בגלל אותה תקופה שבה הוא היה מאושפז. אחרי כמה זמן יצא הרופא מחדר הניתוח ואמר לה שניר מת כתוצאה מאיבוד דם. בשעה חמש אחרי הצהריים אמא שלי חזרה מבית החולים וסיפרה לכולנו מה קרה, כשאבא שמע שניר מת, הוא התחיל לרעוד. אני לא האמנתי בהתחלה. לפני שאמא הגיעה עוד טילפנו להודיע לנו, ורק כששמעתי את אמא בוכה וצועקת הבנתי. התעלפתי כמה פעמים באותו יום. אחי

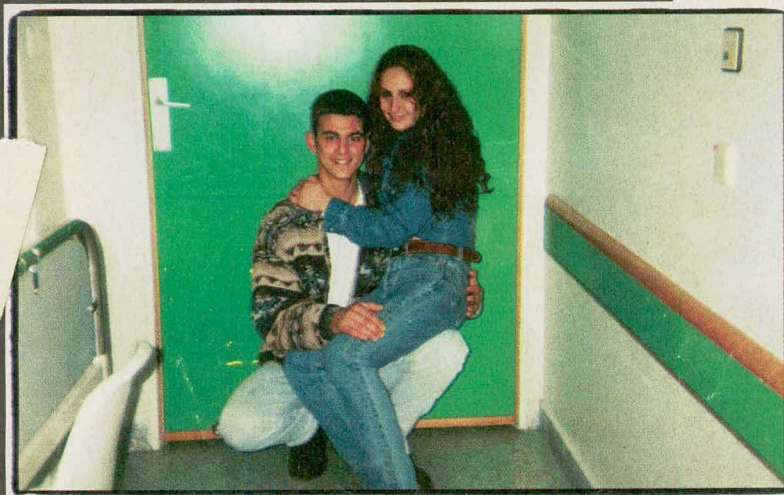
יחד איתו לקבר

במהלך הטיול השנתי שהסתיים באסון.
זוהר (מימין) ויעלא ז"ל (משמאל)

אהב לבלות, לצאת, לשמוע מוסיקה. ניר אלאחר

רצה להתחתן עם חברתו. קרן וניר

"בקיבוץ גשר המורה רוזה אמרה שהיא רוצה להגיד לנו משהו. היא הושיבה את כולנו במעגל, ואמרה שיש חברות שלנו בבית חולים ושיש חברות שלא ישובו, בדיוק במילים האלה. היו המון צעקות וכולם שאלו במי מדובר. רוזה אמרה שהיא עדיין לא יודעת מי. "אחר כך העלו אותנו לאוטובוס. קודם חקרו את הנהג שלנו, כי הוא היה ערבי. אחרי נסיעה של איזה שעה וחצי היו ברדיו חדשות ואמרו את השמות של הבנות ההרוגות. השלישית שאמרו היתה יעלא מאיר, שהיתה חברה טובה שלי. הלכתי להלוויה שלה והיה מאוד קשה כי כולם שם בכו וצעקו. באוטובוס שחזר לבית שמש הצמידו לנו גם פסיכולוג, שישב בכל פעם עם קבוצה אחרת של בנות ודיבר איתן. "אחרי זה נרגעו הרוחות והיה שקט, כי היינו בהלם. בחדשות השעה שש בערב הקריאו שוב את שמות ההרוגות, והפעם היתה באוטובוס דממה. מקיבוץ גשר נסענו למטה הארצי של המשטרה בירושלים, ומשם ירדנו לבית שמש, שם כבר אמרו לנו את מועדי ההלוויות.

"כשהגענו לבית הספר היו שם כבר מלא אנשים. זה היה בערך בשמונה וחצי. כל הדודים שלי והבני דודים היו וגם ניר. איך שירדתי מהאוטובוס ניר התקרב אלי, חיבק אותי חזק ובכה. "במשך כל השבוע שאחרי האסון לא למדנו. הלכנו לנחם את המשפחות ועשינו בבית הספר נר נשמה מבריסטול לכל אחת מהבנות".

הלווייתו של ניר, בטקס צבאי מלא, נערכה במוצאי שבת בשעה אחת לפנות בוקר. "היו המון אנשים וההלוויה היתה החלק הכי קשה בשבילי", מספרת זוהר. "עמדתי ליד הקבר, ובקטע שקברו אותו איבדתי את שיווי המשקל שלי וכמעט נפלתי יחד איתו לקבר".

תתגעגעו אליו?

"כבר עכשיו אני מתגעגעת".
את כועסת על אבי שנהג במכונית הבאג?

"קצת. לא כועסת בגלל שהוא הסיע את ניר או משהו, אלא בגלל שהוא נסע מהר".

יש לך ייסורי מצפון על כך שאת ניצלת וניר נהרג?

"כן, אבל לא רק בגלל זה. כשניר שכב על הכביש כמו כלב, רק שאלתי אם הוא מרגיש בסדר ולא ניסיתי לעזור, לברר מה קוואב לו, למשל. אף אחד לא שאל אותו מה קוואב לו. על זה אני מאוד מצטערת".

איציק סובל מייסורי מצפון על כך שהוא לא הנשים את ניר לפני שהוא נוגש לאבי".

איך את מרגישה עכשיו?

"קשה, קשה. אני לא יודעת אם בכלל אחזור לבית הספר. אני מפחדת מהרגע שבו אעבור על פני המשטח ששם הוא נהרג, וחייבים לעבור שם כדי לצאת מהמושב. צריך זמן כדי להתמודד עם דבר כזה, המון זמן".

מה את יכולה לספר לי על ניר?

"הוא היה רזה, מקל כזה. יום לפני שהוא נהרג הלכנו יחד לקנות בגדים, והעצמות שלו בלטו דרך הבגדים שהוא מדד. אמא נתנה לנו את הוויזה שלה וקנינו נעליים ובגדים ואני גם הסתפרתי. היו לו גומות חן עמוקות כאלה. הוא מאוד אהב לבלות, לצאת, לשמוע מוסיקה. גם הוא, כמוני, למד בבית ספר פירסט בבית שמש. הוא היה במגמת חשמל. הוא רצה להתחתן עם קרן, החברה שלו, ואמא אמרה לו: 'אחרי הצבא תעשה מה שאתה רוצה'. "הוא התגייס לפני ארבעה חודשים. רצה להיות קרבי אבל זה לא הסתדר. בסוף הוא היה אפסנאי. אני זוכרת שבאיזה יום שישי אחד נשפך לו שמן רותח על הרגל והוא קיבל המון גימ'לים מהצבא".

החודש הקשה שעבר על זוהר נותן בה את אותותיו. קשה לה לדבר על אחיה ועל ההלוויה שנערכה לו כשעוד לא הספיקה לעכל לגמרי את העובדה שחברותיה הטובות, שיצאו איתה לטיול של כף בצפון הארץ, לא ישובו עוד. היא נאלצה להשתתף ביותר מדי הלוויות במהלך החודש האחרון והתחושה שלה היא שאסון רודף אסון. "אני זוכרת שהגיעה משטרה לחניון ליד נהריים שבו היינו", היא חוזרת לדקות ההן, שבהן לא ידעה איך הסתיים הטיול השנתי, "וביקשה שנעלה לקיבוץ גשר, שנמצא ליד. אז גם שמענו ברדיו שיש הרוגות, אבל עוד לא יודעים כמה. התחלתי לבכות, ורופאה שהיתה איתנו שם אמרה שאני חייבת להיות חזקה.

"התקשרתי ממזכירות הקיבוץ לעבודה של אמא, אבל לא היתה תשובה. אחרי חצי שעה ניסיתי שוב להתקשר, ואז אמרו לי שהיא נסעה לבית הספר.

"לאחת הבנות היה פלאפון. אמא שלה התקשרה אליו, ואחרי זה היא נתנה לי לדבר עם אמא שלי. אמא שלי בכלל לא האמינה שאני חיה. היא חשבה שאני בבית חולים ושאני משקרת.

שנה לניר אחרר זכרו לברכה

נִיר הַיָּקָר / סימה אלון

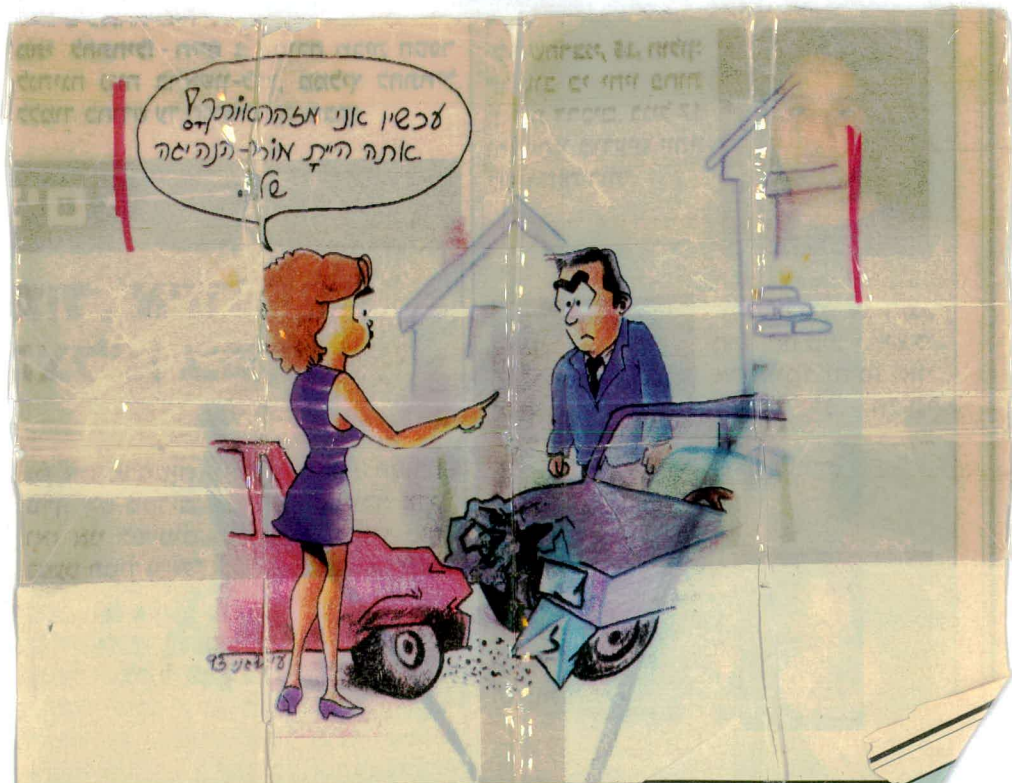
איך היית נצח צעיר,
את הצבא לא סיימת,
ואת החיים לא התחלת,
ביום בהיר הכל נגמר,
החלום הורד ירד,
התנפל ונשבר,
הוריקן, חבריך, כולם,
ככה ולא הבין, אמה לא אחרת
ומדוע לא הודעת?
זה קרה בהפתעה,
דבר שאף אחד לא ציפה,
תמיד תשאר אלון במחשבה,
תמיד תשאר אלון בגדר אהבה.
תמיד נגזר איך היית נצח,
שאלו תמיד אמן ואלה,
אותך אף אחד לא יחזיר.
איך אני צוד מחכה לך, ניר,
מחכה שתשוב חזרה,
איך אתה לא חזר,
ורק חלזת השגרה,
אותך תמיד אלהב
ואותך לצולק לא אשכח.

נשמתך תהיה בגן עדן
אמן ואמן

אוהבת אותך
סימה אלון

אזכרה ליום השנה, בבית המנוח
במושב שדות מיכה ביום חמישי
הבא.

אזכרה אלוקים
ואהמיה
(תהילים ע"ז, ד')
זיכרונות והנצחות

אנא, אלוהים, אני רק בן 17

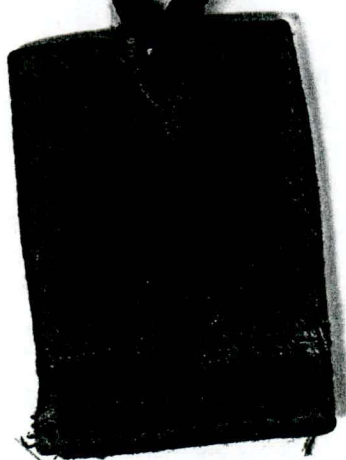
חגוף שלי מתחפך בירבי.
התעוררתי כשדממת צוית סביבי. שוטר עמד
מעלי ולידו רופא גלבן. גופי היה מעוות,
מכוסה בדם ומלא תסיס זכוכית... היי, אל
תכסו את ראשי בסוץ, לא יכול להיות שאני
בר-מינן. אני רק בן 17. יש לי פגישה הערב.
אני אמור להתבגר ולהנות מחיים נפלאים...
אני לא יכול להיות כן.
...חלוויה היתה חוויה מוזרה ביותר. ראיתי
את כל הקרובים ואת כל עוברים שלי עוברים על
פני הארון, ובעיניי עצב שמעולם לא
ראיתי כמותו.
...אנא, אל תסתמו עלי את הגוללי אני לא
מתו עולם ומלואו עדיין לפניי... אנא, אל
תניחו אותי באדמה.
אני מבטיח, אם רק ויתנו לי הזדמנות אחת
נוספת, באלוהים, אי אחיה הנחג הזחיר
היותר בעולם כולו. ול מה שאני מבקש זו
רק הזדמנות אחת נוספת.
אנא, אלוהים, אני רק בן 17.

תחת הכותרת חי התפרסם המכתב המצמרר
הבא, במדור ייעץ בעיתון אמריקאי בנוסה
"דניאלה היקרה" לגזור ולשמור בתא הכפפות,
בין הרשיונות ל"פילת הדרך".
היום בו עלתה שמימי השמימה היה יום
רגיל בתכלית. מי ייתן וחייתי נוסע
באוטובוס. פשוט לא בא לי באותו יום
לנסוע באוטובוס ואני זוכר איך הצלחתי
לסחוט מאמא את המכונית: "תעשי לי
טובה", התחננתי, "כל החבריה באים עם
מכוניות", חוספתי.
כאשר נשמע הצלצל הגואל בסוף השיעור
האחרון, זרקתי את הספרים והמחברות
לתא... ורצתי למגרש החניה, נרגש למחשבה
על נחירת המכונית והיותי אדון לעצמי.
באמת לא חשוב כיצד אירעה התאונה.
נסעתי מהר מדי, היו קצת חראקות, קצת
סיכונים מטרופים - אבל חרגשתי בכיף.
חדבר האחרון "אני זוכר - עקפתי איזו
גברת זקנה שנסעה נורא לאט. שמעתי
"זבנג", והרגשתי חבטה בלתי רגילה... כאילו

פאמאליקער טאג

אמא האט מיין פאפאלע סעסעס
וואס שטעט זיך אסאך סטודענט פארן
ו-סטודענט נאכדעם און זיך
זיך ארויס און ווייניג
א פוסל גאנץ פון צוויי עטקא
זיך דאקט (55) וואס רעד
אלע דאס שטאד וואס
אלע דאס שטאד וואס
אלע דאס שטאד וואס
← זיך

שרה הצנאר (צוסקיר)

מזרים ומיכאל אחרר היקרים,

מדינת ישראל וצבא ההגנה לישראל
אבלים עמכם על מותו של יקירכם
טור. ניר אחרר ז"ל

ביום יט באדר ב' התשנ"ז, 28 במרץ 1997
ויישאו תמיד את זכרו עם זכר כל הלוחמים שנפלו
על הגנת העם והארץ.

בהוקרה,

יצחק מרדכי - אלוף (מיל)
שר הביטחון

אייר התשנ"ז

מאי 1997

צבא	הגנה	לישראל
יח'	ד.צ	02233
כ"ג	בניסן	התשנ"ז
30	באפריל	1997

משפחת אלחרר היקרה,

יקירכם, טוראי ניר אלחרר, זכרנו לברכה, מצא את מותו בתאונת דרכים, ביום י"ט באדר ב' התשנ"ז, 28 במרץ 1997.

ימים ספורים עברו מאז יום שישי, בו הלך מאתנו ניר, הפצע פתוח והחלל שנוטר גדול.

ניר הגיע ליחידה במטרה לעשות את הטוב ביותר, היה חייל ממושמע, עוזר לחבריו, אחראי, שקט ודואג למשפחתו ככל יכולתו.

מותו של ניר בטרם עת מותיר אותנו המומים וכואבים.
אתם משפחה יקרה, תחזק רוחכם.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער

דני כסיף,
מפקד
אלוף משנה
יחידה

ראש המטה הכללי

צבא ההגנה לישראל
סימננו: כא -7- 2792
י"ד ניסן התשנ"ז
21 אפריל 1997

משפחת אחרר

שלום אמנו היקר.

אתכם באבלכם על מות יקירכם, טוראי ניר אחרר, זכרוננו לברכה.

ניר, זכרוננו לברכה, שירת כאפסנאי בבית-הספר לתותחנות שדה, עת נהרג בתאונת דרכים ביום י"ט באדר ב' התשנ"ז, 28 במרץ 97.

ניר תואר על ידי מפקדיו כחייל אחראי ומסור, שהיווה דוגמא אישית לאחרים, בלט בחיוכו, ואהב לעזור ולסייע לסובבים אותו בכל עת.

זכרו יהיה נצור בלבנו תמיד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

אירם בלש

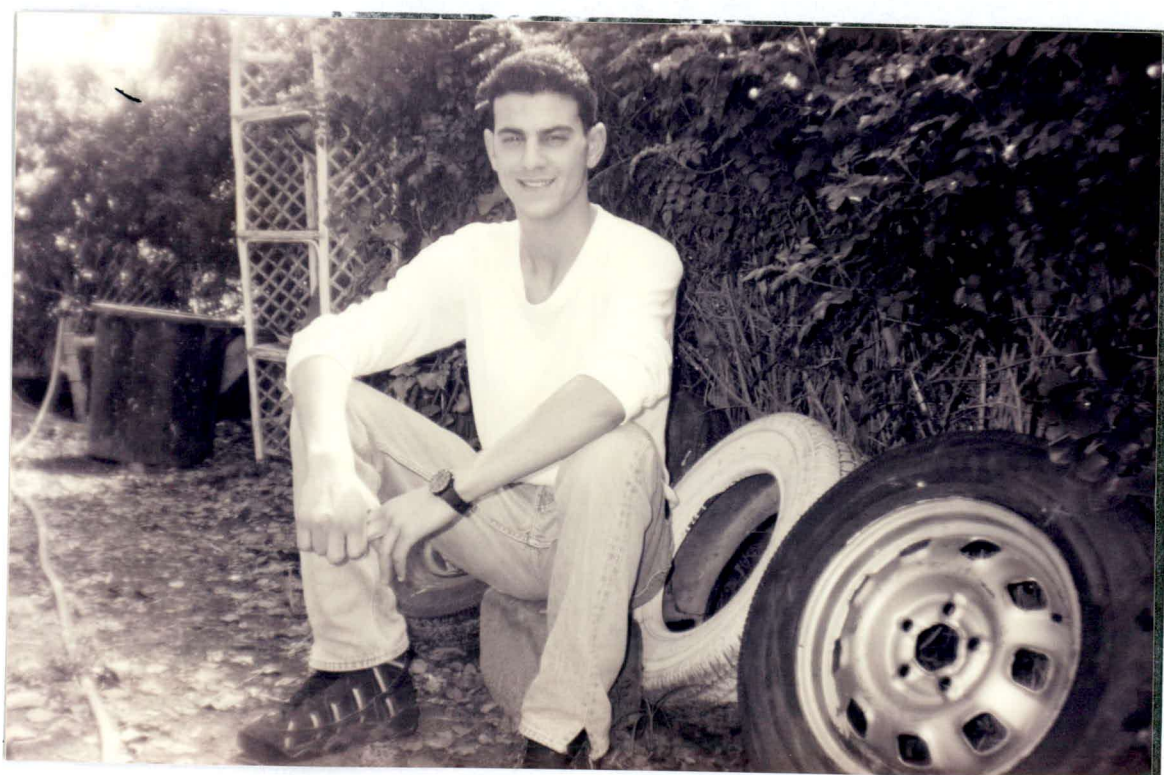
אמנון ליפקין-שחק, רב-אלוף
ראש המטה הכללי

ניר אלחנן

בן מרים ומיכאל
נולד במושב שדות-מיכה
י' בתמוז התשל"ח 14.7.1978

נפל בעת מילוי תפקידו
י"ט באדר א' התשנ"ז 29.3.1997

הובא למנוחת עולמים
בבית העלמין בית-שמש
בחלקה הצבאית.

צבא ההגנה לישראל
סימננו : כא -7- 2792
י"ד ניסן התשנ"ז
21 אפריל 1997

משפחת אלחרר

השטת אהבה יקרה.

אתכם באבלכם על מות יקירכם, טוראי ניר אלחרר, זכרוננו לברכה.

ניר, זכרוננו לברכה, שירת כאפסנאי בבית-הספר לתותחנות שדה, עת נהרג בתאונת דרכים ביום י"ט באדר ב' התשנ"ז, 28 במרץ 97.

ניר תואר על ידי מפקדיו כחייל אחראי ומסור, שהיווה דוגמא אישית לאחרים, בלט בחיוכו, ואהב לעזור ולסייע לסובבים אותו בכל עת.

זכרו יהיה נצור בלבנו תמיד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

(כתב ובראשית) ד'תשנ"ו 22.4.96 דניאל יוס. דינאליץ

דבר נציג המשפחות השכולות.

כבוד ראש הממשלה, כבוד יו"ר הכנסת, כבוד נשיא ביה"מ העליון, כבוד הרב הראשי, כבוד המפכ"ל, כבוד ראש העיר, אלופי צה"ל, משפחות שכולות ואורחים נכבדים.

בכל שנה נוספים עוד ועוד הורים דומעים, עוד ועוד אלמנות בוכיות, עוד ועוד בנים ובנות, אחים ואחיות - אלינו, אל המשפחה הגדולה שרוצה להיות קטנה.

לנו המשפחות, לחלק עברו שנים, לחלק עברו חודשים, לחלק שבועות וכאילו לא יום מאז נפרדנו מיקירנו לשלום ובעצם לא הייתה זו פרידה כי למרות שהלכו נשארנו לצידנו. את הפנים החינניות החליפה המצבה זאת-הנהצחה. והת' יד לבנים חקוקים ^{ש' 1976} יקירי שזיכרנו ב' 1976 ^{ש' 1976} תמיד אומרים לנו במעמד הזה כי אנו חייבים לחזור אל שיגרת החיים, להמשיך, ללכת בעקבות מורשת הבנים והבנות - ואנחנו השומעים, יודעים כי זו עצה טובה ונבונה, ואין מסוגלים ליישם אותה.

לילה לילה ויום יום, עשרים וארבע שעות ביממה, ניצבות לנגד עינינו תמונות הבנים והבנות, ההורים, הבעלים, האחים והאחיות, ואין לנו מרפא. והזמן החולף אינו מקהה אותו. נהפוך הוא: ככל שהזמן עובר, כך גובר הכאב. אנו זוכים אותם תאבי-חיים, רוצים לגדול, לפרות, לערום - ובשבריר של שניה חדלו כל החלומות ונפתחו שקיקי הדמעות והן זורמות ללא הרף. בשבילנו, שעון הזמן עצר מלכת. נשארנו עם אלבומי התמונות ועם הזכרונות.

כמה כבדה וקשה מנשוא אבידה של כל חלל ומלל באשר הם, בכל המלחמות והפעולות השונות בה חרפו נפשם ונפלו.

אשר היו גם נערים מתבגרים עדיני נפש וחלקם אשר
התער לא עבר על פניהם. הם היו משכמם ומעלה וגם
אבות ואחים שנפלו והותירו חלל גדול ועצום.

לאורך שנות קיומה של המדינה רווית המלחמות,
ושאיפתנו לשלום נפלו חיילים רבים באוויר, בים
וביבשה וכן חיילים עלומי שם מזרועות הביטחון
שבזכותם אנו כאן ולזכרם התכנסנו.

אדגיש כי הדור הבא של הבנים והבנות ימשיכו את
המסורת רבת השנים, ימשיכו ויגנו על המולדת שהיא
ארצנו הקטנה ועיניהם מלאי תקווה לשלום ובטחון.

מנחה אותנו העובדה שלא לחינם נפלו יקירנו ואנו
נקום ונמשיך עד ישרור השקט באזורינו ולא תהייה
עוד דאגה לשלום ילדינו.

ולסיום - "השקיפה ממעון קדשך, מן השמים עשינו מה
שגזרת עלינו ואתה עשה מה שהבטחתנו וברך את עמך
ישראל בשלום, אחווה ורעות".

אזכיר מספר זכריה פרק ח' פס' יא' - יב',

"ועתה לא כימים הראשונים אני לשארית העם הזה
נאום ה' צבאות", כי זרע השלום, הגפן תיתן פירייה
והארץ תתן יבולה והשמים יתנו טלם. והנחלתי את
שארית העם הזה את כל אלה."

ולבננו ולבנותינו " שנפלו ת. נ. צ. ב. ה.

לכל הידידים והמכרים
לכל תושבי שדות מיכה
ולכל מי שהשתתף איתנו באבלנו ובכאבנו

לכל מי שבא לנחם
לכל מי שסייע ככל שהיה יכול

הייתם לנו למשפחה

אין ניחומים על מותו של
נ"ל ז"ל
אבל יש שביב של תקווה באהבה
שהוצפנו בה

תודה והערכה כנה
ממרים ומיכאל אלחרר.

לכל הידידים והמכרים, חברינו לעבודה
ולכל מי שהשתתף עימנו באבלנו ובכאבינו.

לכל מי שבא לנחם
לכל מי שסייע ככל שהיה יכול,

הייתם לנו למשפחה

אין ניחומים על מותו של בננו היקר
נ"ר ז"ל
אבל יש שביב של תקווה ואהבה שהוצפנו בה.

תודה והערכה כנה ומיוחדת ל -

מפקדת בסיס חיל האויר שדות האלה,
קצינת העיר ירושלים - סא"ל מגי,
קצינת נפגעים חיל התותחנים - רס"ן גילה נבו,
ע.סוציאלית מטה יהודה - יעל ברונס,
יו"ר ארגון עובדי צה"ל - מר יהושע מימון,
מפקדת בסיס חת"מ שבטה.

א.ע.צ.

מרים ומיכאל אחרר